

CiDo

Decembrski koledarček

Vidite

»Na zdravje!«

Ptujketa

Od trmastega fantiča do župana

Jaz nisem v Madridu, Madrid je v meni

Zdravje ...?

New York – The mesto

Nagajivi veseli december

Rubikova kocka v računalniški rubriki/obliki?

Gremo protestirat?

Decembrski koledarček

1. 12. 2009

Soseda iz ulice povabite na croke in kompot ali kozarec pijače in začutite dobrovoljnost zaradi sklenjenega mirovnega sporazuma.

Luka

2. 12. 2009

Bližajo se prazniki, vse je v lučkah in vabi k nakupom, a naj vas letos vodi zmernost, saj običajno v tem obdobju kupujemo stvari, ki jih sploh ne potrebujemo.

Uroš

3. 12. 2009

Privoščite si lagoden dan s poslušanjem praznične glasbe in kakšno dišečo svečko, za popestritev pa lahko pripravite tudi pecivo in se z njim posladkate.

Donna

4. 12. 2009

Naučite se pripraviti francosko solato!

Polona

5. 12. 2009

Naj bo decembrsko vzdušje izgovor za obilnejšo mero kulture v vsakem srcu – od knjige, gledališča in koncerta do doživljanja vsakega v sočni polnosti!

Maruška

6. 12. 2009

Zunaj že vse diši po zimi, zato si privoščite prijeten sprehod po starem in lepem Ptujju ter v enem od lokalov posedite ob kakšni kavici ali vroči čokoladi.

Donna

7. 12. 2009

Sprehodite se po Ptujju (do CID-a) med strani nove izdaje Cidopisa.

Luka

8. 12. 2009

Juhu, še 23 dni veselega decembra!

Polona

9. 12. 2009

Dan napolnite s pozitivno energijo in ga preživite v krogu najbližjih. Ni lepšega kot deliti srečo z ljudmi, ki jih imaš resnično rad.

Donna

10. 12. 2009

Sami ali v družbi boljše polovice se odpravite na dolg sprehod v naravo in se poskušajte spomniti dobrih dejanj, ki ste jih storili. Ne bi škodilo, če katero ponovite.

Eva

11. 12. 2009

Danes bo čisto običajen dan. In lepo je, da je tako!

Maruška

12. 12. 2009

Razveselite svoje bližnje s presenečenjem, ki ste ga sami pripravili!

Dora

13. 12. 2009

Naj se vam snežinka polula na jezik!

Maruška

14. 12. 2009

Božično-novoletni prazniki so družinski, zato bodite z ljudmi, ki jih imate radi.

Uroš

15. 12. 2009

Kuhano vino, suho sadje in medenjaki ... Privoščite si potep po ljubljanskem novoletnem sejmu! Na tisoče lučk kot zvezdice na nebu krasi mesto in mu daje pridih pravljčnosti in skrivnostnosti ...

Maruška

16. 12. 2009

Dan si posladkajte z eno od ekstračokoladnih slaščic.

Eva

17. 12.

Dedek Mraz obstaja!

Maruška

18. 12. 2009

Ob topli pečki preberite kakšno knjigo, da se sprostite po prazničnem nakupovanju.

Dora

19. 12.

Rdeč nos: posledica mraza ali kuhanega vina?

Maruška

20. 12.

Ste bili letos dovolj pridni, da vas ne bo sram pred Božička?

Polona

21. 12.

En dan ne pregledujte verižnih e-sporočil. Če to storite, boste v eni minuti prihranili tri ure.

Luka

22. 12.

Spomnite se treh prijateljev in njihovih dobrih lastnosti. Pokličite jih in jim povejte, zakaj so za vas izjemni.

Eva

23. 12.

Če je sneg, postavite snežaka. Sicer ga narišite. Decembra mora biti snežak.

Dora

24. 12.

Ena tukaj in ena tam, rdeča sem, zlata tja, na vrh pa špic. Pa imamo smrečico!

Maruška

25. 12.

Božiček vs. dedek Mraz: kapitalizem vs. socializem.

Maruška

26. 12.

Popestrite si dan s penečo kopeljo ali se sprostite ob masaži (tudi amaterska različica lahko preseneti).

Eva

27. 12. 2009

Ko se boste vračali iz decembrskih zabav, pazite, da se ne zaletite v smrečico.

Polona

28. 12.

Novoletne zaobljube ... Zakaj je spisek tako božanski, izvedba pa tako človeška?

Maruška

29. 12.

Luftajte. Brez lufta ni življenja!

Luka

30. 12.

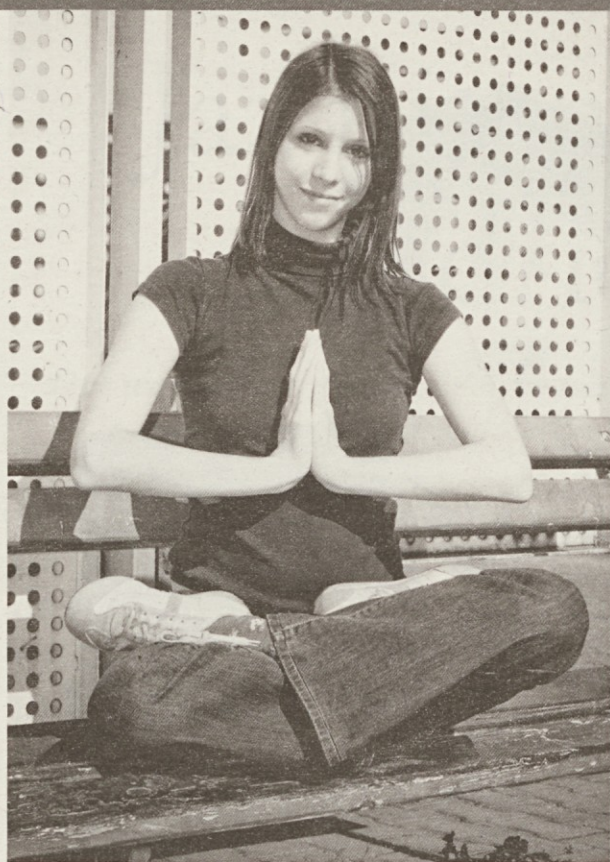
Prva dekada novega tisočletja – okrogla in zadovoljna!

Maruška

31. 12.

Srečno novo leto!

Andrej

Piše: Maruška Samobor Gerl

Ali ni moč ravno v svobodi, da se kot Diogen sprehodimo med policami, nastlanimi s kramo, in si rečemo, da pravzaprav ničesar ne potrebujemo? Kako poln človek zmore reči kaj takega! Ni lukenj, ki bi jih želel zapolnjevati s kopičenjem materialnega, čuti se izpolnjenega v sprehodu po tržnici, z nasmehom, ker je srečen, da ničesar ne potrebuje. Če kaj izbere, je to le zato, ker želi materializirati lepo, ki je že v njem. Saj: »Kar je zunaj, je tudi notri, in česar ni notri, ni nikjer. Če nimaš ničesar v sebi, tudi zunaj ne boš ničesar našel. Zaman je hoditi po svetu in iskati, česar ne moreš najti v sebi.« Ali nismo med kroženjem po trgovinah postavljeni pred isti izziv? Kaj pa skopušstvo? Najbolje je torej ne dati, nič zapraviti, saj

Vidite

Diogen se sprehaja po atenski tržnici in momlja sam pri sebi: »Glej no, koliko stvari, ki jih ne potrebujem.«

November se je prevesil v december in kot vsako leto smo pred dilemo, koliko in kaj kupiti. Ponudba je ogromna, prav tako njena brezsmiselnost in naše vdanje. Da bi novinarji pisali o čem drugem razen o blišču, kiču in očitnejšem izbruhu turbokapitalizma? Svojo dolžnost dojemam kot poudarjanje neočitnosti očitnega.

si, če ne čutim ničesar, tako prihranim stroške zapravljanja. Takšna izpraznjenost je še globlja, s pridihom egoizma in povod v marginalizacijo med podobno misleče sebičneže. Kup plastike, izdelane na Kitajskem in opremljene z bleščicami, in balon izolacije pod pretvezo boja proti komercialnemu božiču ali kakšnega drugega izgovora sta samo skrajnosti istega vprašanja: ali nosimo v sebi to, zaradi česar se lahko svobodno odločamo o nakupu nečesa, ali ne. Oziroma drugače: ali ljubimo? Znova bi želela začutiti pravi pomen božiča, želela bi začutiti, da se ga zavedajo vsi. Naše babice, ki so bile deležne pomena družine in materialnega pomanjkanja, menda s seboj še nosijo duh, ki jih je z brati in sestrami stiskal pred pečjo med poslušanjem očetove zgodbe po večerji. To počnemo, ker se imamo, ne zato, ker ima vsak nekaj za nas. Ščasoma so se prilagodile ozračju materializirane ljubezni in mentalitete. Način, na katerega nam verjetno sporočajo, da spet želijo okusiti tiste vrste domačnost, ki so jo poznale kot deklice, so dolgi pogovori in številna vabila na potico in darila, ki jih je dedek Mráz pustil pod smreko. Kljub čokoladi morda najslabše kakovosti in plastični figurici za bonbone pez je to dar iz rok drugače misleče in čuteče osebe. Upam si trditi, da nosi več vsebine kot plastična punčka, ki riga in joče. Čutite, da morate kupiti darila? Se spravljate v stres? Koliko svobode pa si dovolite, da kaj kupite ali ne? Ste suženj svojega kapitalistično podprtega mišljenja? Polnite svojo praznino?

Morda so tudi babice, ko so začutile, da se odmikamo in se naši odnosi hladijo, začele polniti lakoto po toplini bližine z zbujanjem pozornosti – s kupovanjem cenenih izdelkov, ki jih ponuja trg. Žalostno se mi zdi, da so sladkorne tablice postale konkurenca in razlog, da potrkamo na vrata in pridemo na obisk.

V krču občutka osamljenosti, primežu kupovanja »konkurenčnih izdelkov« za kupovanje pozornosti, zaslužjenosti od grabljenja izdelkov za polnjenje črnih lukenj, ki posrkajo vse vse, ne glede na količino, a ostajajo zmeraj prazne ... Česar ni v nas, ne obstaja nikjer. Ali nismo ujeti v začaran krog, v sužnost kapitalizmu zaradi opranih možganov in odtujenosti drug drugemu in sebi, za kar so si tisti, ki imajo zdaj polne žepe, tako prizadevali? Se ne ujamemo vanj vsakič, ko kupimo kaj, česar sicer ne bi in česar v resnici ne potrebujemo? Tako polnimo žepe tistim, ki želijo, da je tako, da ostajamo ujeti, saj je njihovo osebno ugodje odvisno od nas, od občutka naše izpraznjenosti, strahu pred njo, in množičnega nakupovanja, da bi jo zapolnili. Kdaj se bomo odločili za moč, ki izhaja iz svobode odločanja o nakupu? Kdaj se bomo osvobodili, izstopili iz začaranega kroga? Za kaj takega je potrebna polnost, kot jo je čutil Diogen. Ta pa izvira iz ljubezni.

Bum

»Na zdravje!«

Piše: Uroš Sitar

Nikoli prej nismo teh besed ob kihanju sogovornika izgovarjali s takšnim cmokom v grlu. Takoj ko v družbi vidimo ljudi, ki po žepih iščejo robce za nos, se nam pred očmi vedno znova pojavi ta nova gripa. Kot je bila praksa že pred leti, smo zdaj zamenjali živalskega gostitelja, po katerem se bo strašna bolezen imenovala, čeprav v tem primeru prašiček ni prav nič kriv. Stvar se je ob izbruhu

po svetu hitro širila s turisti. Ni trajalo dolgo, pa smo imeli prve sume primerov tudi pri nas. Vedno več jih je bilo, ko so se s maturantskih izletov začeli vračati prvi dijaki. Skrbne mame so svojim nadebudnežem že pripravile zaloge zdravil in alkoholnih razkužil, a je vprašanje, koliko se jih je ob drugih vrstah alkohola spomnilo še na to. Sicer pa tudi taka preventiva okužbe ne more zanesljivo preprečiti. Ministrstvo za zdravje je tako zagotovilo velike količine odmerkov cepiva kot preventivo, ki naj bi imela stranske učinke, a jih še niso raziskali.

Če imamo na eni strani ministrsko nagovarjanje ljudi, da naj se le cepijo, imamo na drugi strani fronto z mediji, ki pa so zdravilu vse prej kot naklonjeni. Ob opazovanju tega se nas loteva strah, saj mediji preštejejo vse obolele in jim skoraj že napišejo obsodbo. Potem pa res več ne veš, ali naj bi se cepil in tvegati neznano reakcijo ali uporabil kaj tretjega. In ravno to, v kategoriji tretjega, sem opazil v zadnjem času. To metodo pa naj bi ob izbruhu velike pandemije že uporabili ob začetku 20. stoletja. V tistem času, ko je gripa na veliko morila in naj bi vsaka družina izgubila vsaj enega člana, naj bi nekatere rešila – ne boste verjeli – čebula! Ta naj bi v prostoru vase vsrkala vse viruse, kar naj bi takrat tudi dokazali.

Koliko pa to danes drži tudi v praksi, preverite sami. Res je, da je čebula, ob zaužitju seveda, naravni antibiotik. V resnici pa je mogoče v katerem od domov že najti nove »dekoracije« s čebulo, le zakaj? Nazadnje bomo prišli tako daleč, da nam le higiena ne bo več pomagala, ampak si bo moral vsak od nas pri lükaricah kupiti venec čebule in ga nositi okoli vratu. Vsekakor moramo biti previdni, a preplah bo minil, ko se bo stvar umaknila z naslovnice in dala priložnost kakšni novi usodni bolezni z živalskim imenom, da bodo imeli farmacevti spet kaj prodajati.

Ptujketa

December je tu, z njim pa praznična praznovanja in zabave. Mladi Ptujčani so z nami delili svoje načrte za ta čarobni mesec.

Tadej Roškar, 18 let, SŠC Ptuj

»Novoletni prazniki so vsekakor zelo pomembni, zato s prijatelji že zdaj načrtujemo. Praznoval bom verjetno na kakšni zabavi, v družbi. Denar bo seveda šel za alkohol, čeprav v mejah normale.«

Mojca Brglez, 16 let, ŠKG

»December že trka na vrata, zato se seveda veselimo in tudi že načrtujemo, kako bomo preživeli vse te praznike in zabave. Preživela jih bom verjetno s prijatelji in družbo, toda nič še ni popolnoma dogovorjeno. O prostoru se še odločam, porabila bom pa verjetno do 50 evrov.«

Nika Petrovič, 17 let, SŠC Ptuj

»Teh praznikov se že zelo veselim. Zaradi denarja me ne skrbi, ker bom novejše praznike preživela kar doma s starši, seveda pa se bom prej udeležila kakšne zabave s prijateljicami. Veselim se tudi peke različnega prazničnega peciva.«

Matej Polanec, 17 let, SŠC Ptuj

»Na naporni december se že pripravljamo, seveda je najbolj pomembno, da se imamo super in da porabimo čim manj

Foto: Andrej Lamut

denarja. Seveda pa ne sme manjkati dobre hrane, pijače in pirotehnike.«

Rebeka Komel, 16 let, Gimnazija Ptuj

»Lepo je preživeti praznike z družino v domačem okolju, vendar je nujno, da se še vsaj enkrat, preden stopimo v novo leto, znorimo; seveda ne tako, da na zadnje dni v starem letu ne bi imeli spominov.«

Donna Erjavec

Od trmastega fantiča do župana

Piše: *Dora Lenart*

Vedno je zanimivo izvedeti za kakšne anekdote iz preteklosti. Sama se spomnim, da sem z veseljem prisluhnila prababici, ki mi je pripovedovala zanimive zgodbe iz svojega otroštva. Povedati jih je morala znova in znova.

Ker so takšne prigode še posebno dragocene, smo se pri Cidopisu odločili, da bomo o njih povprašali znane Ptujčane. Nekdo mora biti prvi – za to smo poprosili župana Mestne občine Ptuj, dr. Štefana Čelana.

Rodil se je 8. 12. 1957. Po osnovni šoli je nadaljeval izobraževanje na tehniški kemijski šoli v Rušah. Univerzitetni študij kemijske tehnologije je končal na mariborski univerzi, tam je tudi magistriral in doktoriral.

Leta 1982 in 1985 je prejel priznanje za inovatorja leta, med leti 1994 in 2002 je bil zaposlen kot direktor Znanstvenoraziskovalnega središča BISTRA Ptuj, zdaj pa je najbolj znan kot župan Mestne občine Ptuj.

Kakšen mladostnik ste bili?

»Moram odkrito priznati, da sem bil kot mladostnik precej zahteven. Svojim babicama in tetam, ki so skrbele zame, sem povzročil veliko sivih las, za kar se jim zdaj tudi opravičujem. Še sam ne znam pojasniti, od kod toliko trme. Če sem se odločil, da bom stal na dežju in vetru tri dni, sem to tudi storil. Velikokrat sem jih zaradi svoje trmoglavosti in nagajivosti pošteno dobil po zadnji plati.«

Katera anekdota se vam je najbolj vtisnila v spomin v osnovni, katera pa v srednji šoli?

»V šoli sicer nikoli nisem imel težav, ker so me nova znanja vedno zanimala. Več težav pa je bilo z vedenjem med poukom. Nekoč sem sošolcu, ki je stoje odgovarjal v klopi, nastavil na stol zlomljen del nalivnega peresa. Upam, da si znate predstavljati, kako je zavpil, ko je sedel in se mu je kovinski del peresa globoko zaril v zadnjo plat. Danes, ko se spomnim na to neumnost, se

v mislih in tudi sicer še vedno opravičim svojemu dobremu prijatelju.

V srednji šoli pa sem bil veliko bolj resen. Zato so mi že v drugem letniku zaupali opravljanje naloge gospodarja v šoli in dijaškem domu. Ta funkcija mi je vedno koristila, če sem želel izostati od pouka. Moja naloga je namreč bila, da sem popravljal zlomljena okna, vrata, skrbel sem tudi za menjavo varovalk in žarnic, veliko dela pa je bilo pri čiščenju zamašenih straniščnih školjk itd. S takšno obliko izgovorov mi je v zadnjem letniku uspelo, da sem bil pri matematiki v vsem letu pri pouku le dobrih deset ur. Matematiko sem sicer uspešno končal, žal pa sem te zamujene ure moral pošteno nadoknaditi pri študiju.«

Katera je vaša najbolj nepozabna študentska anekdota?

»Iz študentskih let nimam veliko anekdot, saj sem skoraj ves dodiplomski in podiplomski študij opravljal kot študent ob delu. Dopoldne je bilo treba pridno delati, popoldne poslušati predavanja, ob dopustih in vikendih pa pridno študirati.«

Kdaj mislite, da ste presegli mejo mladostnika in morali odrasti?

»Zase lahko rečem, da sem izjemno hitro prestopil mejo mladostnika. Pri nepolnih osemnajstih letih sem se namreč osamosvojil in v glavnem prevzel vso odgovornost za svoje življenje. Takoj

po srednji šoli sem se zaposlil in živel sam v hiši, kjer smo nekoč živeli kot družina. Občutek polne osebne in družbene odgovornosti pa se je v meni zbudil, ko sem napolnil dvaindvajset let. V službi in v družbi sem začel sprejemati zelo odgovorne naloge, ki so iz mene, mladostnika, hitro naredile moža.«

Beri, beri ...

Zdravje ...?

Zdravje: dobrina, ki se je ne zavedamo, dokler je ne izgubimo. Ko pride bolezen, se začnemo zdraviti. Seveda večina najprej ob besedi zdravljenje v mislih ustvari sliko alopatskega zdravnika, bolnišnice, zdravil in počitka doma. Simptomatskega načina zdravljenja smo se na zahodu tako navadili, da navadno niti ne pomislimo na modrost našega organizma in naravno težnjo po celjenju.

Piše: *Maruška Samobor Gerl*

Kje korenini izguba zaupanja v moč lastnega ozdravljenja? In kaj ozdravitev za nas pomeni? Je to stanje brez bolezni? In če je treba organizem poškodovati, da bi odpravili bolezen, lahko temu še vedno rečemo ozdravitev? Ali sem ozdravel od raka po tem, ko so me kirurgi razrezali, me naphali s strupi, ki pobijajo tako slabe kot dobre celice mojega života, in obsevali, čemur se morajo zdravi ljudje izogibati? Sem zdaj zdrav? O podobnem se je spraševal Tiziano Terzani in na svoji koži okušal posledice svojih odločitev, ko se je trudil, da bi ozdravel od raka.

Kot številni od nas se je ob diagnozi raka prepustil klasični medicini: odpiranje, rezanje in zašitje, kemoterapija in obsevanje telesa. Z vsakim odmerkom nove doze kemikalij, ki so pronicale vanj in počasi ubijale vse patološko in zdravo, se je počutil šibkejšega in bolj sesutega, fizično in psihično. Nazadnje se je odločil poiskati drugačno rešitev – v komplementarni medicini.

Obiskal je eno od terapevtskih skupnosti v Ameriki. Skupina za obolele za rakom je delovala podobno kot tiste anonimnih alkoholikov. Pogovori o družinski problematiki in njihovem življenjskem ritmu, s katerim so se pripeljali do tvorjenja patoloških sprememb v telesu. Tam se je odkrito srečal s smrtjo in se zavedel svoje umrljivosti. Kljub odloženemu bremenu je želel preizkusiti druge metode zdravljenja.

Odpotoval je v Indijo in dober teden preživel v ašramu, kjer so izvajali čiščenje črevesja. Nato je bil v skupnosti, v kateri je vztrajal pri želji, da bi postal eden od menihov v samostanu. S prebiranjem starih tekstov, Ved in študijem sanskrtja je želel prodreti v svoje bistvo. Vendar je v nekaj mesecih osame, meditacij in posvečanju sebi spoznal, da ga svet zunaj še vedno zelo privlači, zato se je odločil oditi in preizkusiti druge metode.

Vmes se je vračal v Ameriko na preglede, da rak ne bi napredoval ali da se ne bi pojavile metastaze. Odločil se je tudi za obisk Tajske, kjer se je seznanil z močjo piramid, nekoliko mistično obarvanih metod zdravljenja. Velik pomen pri tem so imeli čudeži, ki so jih izvajali za to usposobljeni mojstri. A vedel je, da si kot dvomljivec ne bo dovolil, da bi verjel takšnim prijemom, zato se je odločil nadaljevati. Poskusil je jogo, ajurvedo, homeopatijo, na Filipinih je kupil zvarke iz (domnevno) gobe, ki pozdravi vse bolezni, na koncu pa se zatekel v Himalajo, kjer se je našel v zapuščeni koči in iskal svoje jedro, umirjenost in se posvetil sebi. Po nekaj mesecih takšnega početja se je le s težavo vrnil med ljudi, zato se je znova vrnil med gore. Nazadnje je spoznal, da je – ne glede na številne premike po zemeljski obli, ki jih je napravil v iskanju sebe in ozdravitve,

Foto: Polona Ambrožič

in kljub pojavu metastaz – edino, kar lahko stori, da vzpostavi ravnovesje, harmonijo v sebi. Prepotoval je na tisoče kilometrov, da je prišel k sebi, se sprejel točno takega, kot je bil v tistem trenutku, in se s tem zavedanjem vrnil domov.

Bolezen: priložnost za osebnostno rast. Številni vidijo smrt kot posledico bolezni – je bolezen tista, ki priključuje smrt, ali je smrt tista, ki priključuje bolezen? Bolezen je lahko način, da spoznamo, kaj delamo narobe, kako smo nekaj pustili umreti in pripravili plodna tla bolezni. Dokler so to »samo« prehladi, jih brez večje pozornosti preženemo z nekaj aspirini in čaji. A ravno pozornost je tisto, kar želimo pridobiti s prehladom – pozornost nase, na to, da nekaj počnemo narobe in si škodujemo. Aspirin je zgolj potuha za lenuha. Dlje kot traja ignoriranje nas samih, večja streznitev nas čaka. Telo kaže duševno zdravje – če zanemarimo svojo dušo in ji povzročamo bolečino in bolezen, potem zbolimo tudi telesno.

Začnimo novo leto zdravi in pozorni!

Jaz nisem v Madridu, Madrid je v meni

Dve wannabe popotnici, veliko kave, Starbucksov, kruha s paradižnikom, sangrije, da o Portugalski niti ne govorim

Z Nevo, mojo sošolko, cimro, prijateljico in predvsem večno »partnerico v zločinu« sva se poslovili od preostalih pohodnikov, ki bodo pot nadaljevali peš, dokler se na španskem koncu sveta znova ne srečamo. Pred nama se je razprostirala široka avtocesta, ki bo v prihodnjem mesecu najin zvesti spremljevalec. Zadali sva si cilj: prepotovati Španijo in čim bolj občutiti vročernost te države. Imeli sva jasno vizijo, čas je bil, da se zabava začne ...

Piše: Živa Rokavec

... *Hola guapa. Žal vama trenutno ne morem nuditi prenočišča, ker delam. Tukaj je seznam nekaterih hostlov. Najina gostiteljica, moja cimra v Helsinkih, naju je pustila na cedilu. Kaj storiti zdaj?*

Madrid, 7. julij 2009

Znašli sva se v prestolnici Španije, kjer sva nameravali ostati prihodnje štiri dni. Ampak kje? Obljubljenega prenočišča torej ne bo. Čas je za plan B. Kaj pa je plan B? Ne vem, ga nimava. Najprej obkroživa hostle, ki nama jih je priporočila moja nekoč všečna cimra iz Helsinkov. Eni so polni, drugi so predragi, tretji so prosti samo kakšno noč, četrti nimajo parkirišča, kjer bi lahko pustili najinega jeklenega konjička. Ob načrtovanju potovanja sva nanj in na njegovo garažo popolnoma pozabili.

Seznam kmalu izčrpava, zato začneva lov na slepo. Drviva mimo krožnih križišč, za katere sploh ne veva, da so krožna, stojiva ob zelenih lučeh in prečkava rdeče. Tesno za ritjo avtomobila nama trobijo – ne glede na položaj. Napenjava oči za napisi hotel, hostel ...

Ker sva bolj neuspešni kot uspešni, na koncu poiščeva internet in preveriva, kje lahko spiva in parkirava avto. Spletni iskalnik najde en zadetek. Divja vožnja skozi središče Madrida se ponovi. Tega res ne priporočam nikomur. Dela na cesti, pešci, ki se ne ozirajo na semaforje, živčni in neuvidevni vozniki, tripasovna krožišča in semaforji, postavljeni tako, da ne veš, komu so namenjeni. Prevoziva ovire (počutim se kot na kakšnih Igrah brez meja) in se uspešno namestiva v najini novi rezidenci.

Prepoteni in sestradani sva. Po hladnem tušu in okusni večerji v bližnjem lokalju se sprehodiva po živahnih ulicah. Ura je deset zvečer, mesto pa živahno, kot da bi bilo popoldne. Zlijeva se v vrvež domačinov, ki posedajo v lokalih na pločnikih, in turistov, ki poskušajo ujeti večerne trenutke mesta. Dovolj bo za danes, jutri naju čaka naporen, a bolj umirjen dan.

Madrid, 8. julij 2009

Danes se bova počutili kraljevsko. Sreda je in najin Lonely

Planet nama sporoča, da so ogledi nekaterih kulturnih znamenitosti brezplačni. Napotiva se do glavnega trga, Plaza Mayor, od koder bova nadaljevali najin ogled mesta. Plaza Mayor je trg, ki ga z vseh strani obdajajo opečnato rdeči oboki stavb. V galerijah so restavracije in trgovinice s spominki, kupiš lahko tudi karikaturu izpod rok uličnega umetnika ali se prepustiš ritmom njegove glasbe.

Od tam naju pot vodi do kraljeve palače in njenih vrtov. Očitno danes vsi turisti potujejo z Lonely Planetom pod roko, saj se vrsta za vstop v notranjost palače vije vse okoli nje in se na koncu zlije z vrsto, kjer ljudje čakajo na vstop v zakladnico.

Bova čakali? Škoda je stati v vrsti, ko naju čaka še ves Madrid. Zato obkroživa palačo in si ogledava le njeno stolnico. Živa, pogled! Itak. Za nama stoji par, fant ima oblečeno modro Itak majico. Madrid je res turistično mesto, kamor prihajajo ljudje z vsega sveta. Zato ni presenečenje, da sva prav tu srečali prve Slovence. Vseeno hitro menjava lokacijo.

Vroče je. Sonce pripeka od zgoraj, razbeljen beton pa žge od spodaj. V kraljevih vrtovih namakava noge, pijevo vodo in čakava, da mine. Ni čudno, da so Španci zvesti zagovorniki sieste, popoldanskega počitka, ko se zapre popolnoma vse, ampak res vse. Ne moreš kupiti vode, ne moreš jesti, ne moreš nakupovati. Takrat se mesta zagrnejo v tišino in ljudje pod kakšnimi klimami dremajo in čakajo na bolj znosne temperature, ko v zgodnjih večernih urah znova pokukajo na ulice. Hitro padeš v njihov ritem življenja (sicer pa ti kaj drugega tudi ne preostane) in za siesto nama ni bilo treba dvakrat reči.

Po počitku še hiter pogled Goyevega muzeja in spomenika. V cerkvi ob spomeniku hranijo kelih, poln vode in iglic. Če punca pomoči roko v vodo in se zbode, ji število vbodov pove, koliko fantov bo imela. Žal kelih postavijo na ogled le ob praznikih, zato bova morali še naprej delovati po pregovoru »nič nas ne sme presenetiti«.

Sledita kava v Starbucksu in nakupovanje. Madrid je ne nazadnje ena od evropskih prestolnic mode. In še čas razprodaj je. Raj za dve dekleti z veliko časa in še vedno nekaj prostora v kovčkih.

Zadnje dejanje v Madridu, 9. julij 2009

Španci so znani po svojem temperamentu, ki je še posebno opazen ob večerih. In kaj je lepšega po celodnevem potikanju po muzeju Prado, največjem muzeju v Španiji, kjer najdeš dela vseh imen iz učbenikov umetnostne zgodovine? Po raziskovanju malo ovnelega in zanemarjenega botaničnega vrta (Sva pa našli drevo ginko, najstarejše drevo, ki se še ni odločilo, ali bo iglavec ali listavec, najljubšo rastlino najine cimre, tretje članice tria adija. Zato sva ga navdušeno objeli in se pofotkali ob njegovem deblu.)? In po hlajenju v največjem madridskem parku El Retiro, kar v slovenščini pomeni počitek, pa so ljudje v njem vse prej kot počivali (nekateri so tekli opoldne(!?) ali pa se prazili v ladjicah na umetnem jezeru)? Po takšnem dnevu se najbolj prileže posedanje na trgu ob živih ritmičnih glasbah, ob predstavah uličnih umetnikov, srkanje domače sangrije in glodanje ogromnih oliv. Madrid ima res čar velike prestolnice, ki je nenehno v gibanju. Tako sva na trgu Sv. Ane sklenili najino madridsko izkušnjo. *Olé!*

Romanje iz Madrida v Barcelono, 10. julij 2009

Najprej sva se uspešno izvili iz objema madridskih obvoznic, ki so tako prepletene, da še najinemu navigatorju Miu ni bilo vedno jasno, na katerem pasu pravzaprav smo. Smer je bila znana, vodni park Aquopolis, pot pa malo manj. Do tja bi naj bilo pol ure povsem ravne vožnje po avtocesti, vendar sva dobili vtis, da park sploh več ne obstaja. Nobene table, nobenega odcepa, kljub temu da sva skrbno sledili navodilom Mia. Po uri tavanja naju je rešil prijazen gospod, ki nama je povedal, da lokacije ne najdeva zato, ker sva jo vtiskali kot naslov ulice, pravzaprav pa je to mesto, kjer je vodni park. *Ha ha ha, najino geografsko poznavanje je res neprecenljivo.*

Čofotava v bazenih, se spuščava po toboganih in lenariva v senci. Umirjen in sproščen konec pred novim začetkom. Na pot se bova odpravili šele zvečer, saj bi radi prespali v Zaragozi in šele jutri prispeli v Barcelono. Tam imava rezerviran hotel. Ja, tudi osel ne gre dvakrat na led. Danes pa bova verjetno prespali kar v avtu nekje ob cesti. Ali je to varno? In še bolj pomembno vprašanje, ali je udobno? Še enkrat, nič nas ne sme presenetiti ...

Se nadaljuje

Slovarček za preživetje

Puede tomar una foto, por favor? – *Ali me lahko fotografirate, prosim?*

¿Cuánto cuesta? – *Koliko stane?*

¿Tiene un lugar parking? – *Imate tudi parkirni prostor?*

Rebajas – *razprodaje*

Donde es (Aquopolis)? – *Kje je (Aquopolis)?*

Potopisni utrinki iz mesta, ki je tako slikovito in zapusti toliko vtisov, da ga ni mogoče opisati kot sklenjeno celoto

New York – The mesto

New York, New York! I wanna wake up in a city, that doesn't sleep. Start spreading the news, I'm leaving today, I want to be a part of it. New York, New York! (by Frank Sinatra)

Katero je glavno mesto Združenih držav Amerike (ZDA)? New York ali Nuev Jork? Tako se je pred leti glasilo na pol v šali postavljeno vprašanje, s katerim si želel zavesti sogovornika in hkrati preveriti tudi njegovo poznavanje geografije. Pravilen odgovor je seveda Washington. Ampak kot pravi pregovor, v vsaki šali je tudi nekaj resnice. In zato ni čudno, da nekateri tujci menijo, da je New York prestolnica ZDA, ko pa ga imajo za glavno mesto zaradi njegove živahnosti in edinstvenega utripa življenja tudi nekateri Američani.

Piše in foto: Živa Rokavec

Izpolnjen beli formular. Izpolnjen zeleni formular. Fotografiranje in skeniranje očesnih zenic. Odvzem prstnih odtisov. Palec leve roke. Leva roka. Palec desne roke. Desna roka. Kdo ste? Od kot ste? Zakaj ste tu? Ne, niso nas aretirali. Le vstopili smo v Združene države Amerike.

New York City ni prestolnica ZDA, je pa po številu prebivalstva njihovo največje mesto, s svojim vele mestnim območjem pa med največjimi urbanimi območji na svetu. Mesto obsega pet okrožij: Bronx, Brooklyn, Manhattan, Queens in Staten Island. Med seboj so si tako različna, da bi skoraj lahko bila samostojna mesta, vendar so le četrti New Yorka. Četrti so statusni simbol in v ZDA pogosto velja: Povej mi, iz katerega dela New Yorka si in povem ti, kdo si. Najbolj prestižna predela sta zagotovo Upper East Side in Downtown Manhattan. Ko se sprehajaš po Peti aveniji, kar vidiš junakinjo Carrie iz Seksa v mestu, kako sedi na stopnišču, ki se vzpenja do vrat visokih vrstnih hišic, in si zapenja paske na čevljih kričečih barv z vratolomno visoko peto.

Ponedeljek. Ura je bila enajst zvečer. Pravkar smo prispeli v

New York, New York!

New York in se odločili za kratek sprehod po okolici našega hostla. Po Broadwayu. Gledališča levo. Gledališča desno. Nič hudega sluteč se znajdemo na Times Squaru. Nekoliko manjši je, kot sem si ga predstavljala. Vendar zato toliko bolj oblegan. Lučke odsevajo iz trgovin, počutim se, kot da je dan. Množice ljudi posedajo na stopnicah, od koder vsak zadnji dan v letu Američani odštevajo slovo starega leta. **Nekateri se sprehajajo od trgovine do trgovine. Tovarna čokolade. Štirinadstropna trgovina M & M, kjer si lahko vreče napolniš z modrimi, črnimi, srebrnimi, vijoličnimi, roza priljubljenimi bonboni ...** Ustavi nas Batman in se želi fotografirati z nami. Iz za ovinka nam ponujajo vstopnice za stand up komedijo. Izmuznemo se prodajalcem hot dogov in sedemo v enega od pubov. Sem omenila, da je ponedeljek ob enajstih zvečer? Opazujemo pisano množico in dojamemo sporočilo pesmi, da New York nikoli ne spi.

Central Park. Tukaj pozabiš, da si v mestu. Sprehajam se ob jezeru in plezam po ozkih potkah, speljanih med skalami. Z drevesa me opazuje celo rakun. Po ležernem plezanju je mogoče prepoznati, da je mestni gospod. Tudi Newyorčani ležerno poležavajo na travnikih, počasi sprehajajo pse ali se rolajo ob lizanju sladoleda. Prijetno nasprotje njihovega vsakdana, ko imaš

občutek, da so na ulicah v nenehni bitki s časom. Coffee to go. Hot dog to go. Sushi take away. Salad for home. Neprestano v gibanju, neprestano prepozni, tako da se jim naše že skoraj tradicionalno posedanje ob kavi zdi nepredstavljivo in potrata časa. Time is money ni le jasno sporočilo Amerike, ampak njen način življenja. Prepustim se temu. Coffee to go in trač revija. Pol ljudi, samooklicanih newyorških zvezd, niti ne poznam. Naslonjena na drevo s svojo opremo »to go« opazujem silhueto visokih stolpnic, ki se dviga iz za zelenega gozda parka. Džungla narave sredi mestne džungle.

Izgubila sem se. Pa ne v središču. To je zelo preprosto. Vzoredne vodoravne ulice in na njih pravokotno postavljene avenije. Šteješ »blocks« in ulice, ki so samo oštevilčene, brez imen. Nobena orientacija ni potrebna, le čista matematika. Izgubila sem se v Metropolitan Museum ali Mets, kot ga kličejo domačini. Sem nekje v četrtem nadstropju med samimi modernimi umetniki. Pod eno streho so združene umetnosti vsega sveta. In vse to lahko vidiš že za en dolar, saj je vstopnina le predlagana, potem pa vsak prispeva za razvoj umetnosti, kolikor se mu zdi smiselno. Mets. Nepozabno. Umetnine, ki jemljejo dih. Tukaj vsak ljubitelj umetnosti res najde nekaj zase in vsak nepoznavalec jih kar nekaj pozna.

Po praznem koridorju odmevajo visoke pete. Tap tap tap. Zunaj je tema in pred kratkim je deževalo. Scena, ki je uprizorjena skoraj v vsakem ameriškem filmu. Tega v New Yorku ni. Podzemna železnica živi z mestom. Obratuje 24 ur na dan in povezuje vse konce. Vendar mora biti popotnik pozoren predvsem na to, kje vstopa. Po svetu, predvsem pa v Evropi, so podzemne železnice grajene tako, da vstopiš v koridorje, ki se potem odcepijo in se odločiš, v katero smer potuješ. V New Yorku si se za smer odločil že, ko si se spustil v podzemlje. Vsaka smer ima namreč samostojen koridor s samostojnim vhodom. Ti so polni glasbenikov, ki si z igranjem živahnih ritmov želijo prislužiti kakšen dolar.

Šest belcev. Beremo, da je bilo prejšnji dan v Harlemu spet streljanje, v katerem sta bila ubita dva mlada prijatelja. Res smo bili vpadljivi, ko smo se vsak s svojim fotoaparatom sprehajali po ulicah, na katerih so posedali le temnopolti moški in nas opazovali. Šest belcev. Šest turistov. New York je bila najbolj pogosta prva postojanka priseljencev. Talilni lonec. Ob kipu svobode na Liberty Islandu te s številkami in grafi še posebej opomnijo na usode ljudi, ki so prišli v Ameriko v upanju na novo, boljše prihodnost. Zanimivo, kako je mesto kljub temu še vedno tako črno-belo. Šest belcev varno zapusti Harlem. Kako so se vsi priseljenci ustalili na svojem koščku zemlje in si niso ustvarili nove prihodnosti, ampak zgolj prevedli že znano. Tako lahko najdeš italijanske, kitajske, japonske, ruske, španske, brazilske, ukrajinske četrti, ki so kot majhne države. Kot da bi prečkal mejo. Zato lahko Botra snemajo na ulicah New Yorka. V Little Italy. Ker je to resnično majhna Italija. Pizza je bolj italijanska od italijanske.

Še zadnji stand up. Še zadnji Cosmopolitan ob poslušanju otožnih jazz ritmov. Nato prečkanje prehoda pri rdeči luči, brez da bi se ozirali na promet, klic enemu od številnih rumenih taksijev in že se znajdemo na letališču JFK. Odhod v newyorškem slogu.

Kip Svobode na Liberty Islandu

Konec vseeno ni tako glamurozen. S čevlji v roki in jakno pod ramo pustimo, da nas carinik še zadnjič pretipa in prebrska našo ročno prtljago. Da kdo slučajno ne bi odnesel domov dveh decilitrov vode. Ameriška paranoja je sicer nekoliko razumljiva,

Borza na Wall Streetu

ko stojiš na ground zero in bereš imena žrtev terorističnih napadov, vendar preraste v pretiravanje, ko te ob vzpenjanju na Kip svobode celo razkužijo s posebnim zračnim preparatom. Je razumljiva, ko spremljaš črno kroniko New York Timesa, ampak se ti na letališču, ko sopihaš ob ponovnem zapenjanju pasa in zavezovanju čevljev, spet zdi pretirana. Sploh ko starejši gospe pred tabo zaplenijo pilico za nohte.

Vendar to je Amerika. To je New York. Poln presežnikov. Poln pretiravanja. Poln dogajanja. Poln raznolikosti. In sam si, ko ga zapušaš, poln navdušenja.

Brooklyn Bridge, ki povezuje Brooklyn z New Yorkom

Nagajivi veseli december

Le kaj je lepšega kot otroški nasmeh? In kako malo je potrebno, da jim ga prikličemo na obraz in jim polepšamo božični čas. Društvo prijateljev mladine Ptuj se že vrsto let trudi za drobne nasmehs srečnih otrok. Tako bodo tudi letos pripravili že kar tradicionalni Veseli december, a bo tokrat malce drugačen.

Piše: Nina Zupanič

Člani DPM Ptuj se pod vodstvom predsednice društva Simone Meglič in koordinatorke prireditve Vojke Havlas že pridno pripravljamo, da bo prireditev čim bolj uspela. Že 4. decembra od 15. do 16. ure bo na Mestnem trgu delavnica, v kateri bodo otroci skupaj s starši in prostovoljci izdelovali izvirne praznične voščilnice.

Teden dni pozneje bo ob isti uri na Mestnem trgu spet delavnica, le da bodo tokrat izdelovali okraske za božično jelko. V nedeljo, 13. decembra, bodo ob 10. uri v Kinu Ptuj predvajali animirano otroško risanko Mali pišček. Karte za predstavo bodo naprodaj v CID Ptuj od 8. decembra po simbolični ceni en evro. V soboto, 19. decembra, se bo začelo zares, kajti že ob 15.30

bosta pred mestno gledališče prihitela dedek Mraz in teta Zima, družbo pa jima bodo letos delali še posebno nagajivi škrati, zato se letošnji Veseli december imenuje Nagajivi veseli december. Seveda bodo za njimi prihlačali še medvedki, priskakljali zajčki in pricivilile miške, tako da bo spremstvo dedka Mraza popolno.

Ob 16.30 in 18. uri bo v Mestnem gledališču Ptuj lutkovna predstava Moj dežnik je lahko balon v izvedbi lutkovnega gledališča Fru-fru. Za otroke bodo pripravljena majhna sladka presenečenja, vzdušje pa bo božično nagajivo. V nedeljo se bodo dogodki nadaljevali ob 16.30 in 18. uri, ko bo na sporedu še druga lutkovna predstava – Skrita pravljica v izvedbi Lutkovnega gledališča Jože Pengov. Ob 19. uri pa se bo moral dedek Mraz skupaj s svojimi spremljevalci žal posloviti in tako

bo otrokom še zadnjič letos pomahal v pozdrav. Vabljeni ste vsi, več nas bo, bolj bo zabavno. Karte za gledališke predstave bodo na voljo od 8. decembra v Mestnem gledališču Ptuj. Za otroke vstopnine ni, za starše pa znaša tri evre. Zavedamo se, da nekateri starši svojim otrokom ne bodo mogli kupiti božičnih daril, ki bi se jih razveselili pod božičnim drevescem, tako bomo v predbožičnem času v pisarni DPM Ptuj zbirali igrače za otroke iz socialno ogroženih družin. Zato prosimo vse starše, da skupaj s svojimi otroki poiščejo kakšno igračo, morda plišastega medvedka ali družabno igro, in jo namenijo v dobrodelne namene ter tako polepšajo praznike tudi tistim otrokom, ki bi sicer ostali praznih rok.

Luka izza računalnika kuka

Rubikova kocka v računalniški rubriki/obliki?

Piše: Luka Cvetko

Zaprto je huda bolezen, ki zahteva takojšnjo zdravniško pomoč, tako vsaj govorijo. Odprta koda, ki se je odprla že davno, da ponuja pomoč alternative, je postala gonilo številnih vsakdanjih opravkov.

Lisjak po mrežah brska petletje, uradno pravijo pri Mozilli. Po tisočletnem prelomu je bilo potrebnih dvakrat po 365, da so zaokrožili prvi binarni zapisi brskalnika. Leta 2003 so prišle t. i. betke, z njimi pa navdušujoče velike

revolucije zavirkov in inteligentnega zapiranja ter blokad okenske nadleže (pop-up) ipd. Firefox I. so zagnali novembra 2004, ko so se človeške sile usmerile brskalniku in odjemalcu e-pošte naproti. V podrubriki Ali ste vedeli ...? je vredno zapisati, da sta sodiščna uroka Phoenixa obrazila v Firebird in zdajšnje ime Ognjena lisica.

O drugačnosti 3.6 v prihajanju obstaja napoved, da se bo (z)vijala na ton podatkov akcelometrov, grajenih predvsem v netbooke. Komponenta služi za varnostnika trdega diska ob padcu, poznamo jo tudi kot zabaven dodatek za obračanje

slike (iPhone). Z implementacijo se razvijalci želijo predvsem razigrati; možnost predstavljajo kot nov igralni način (obračanje itd.).

Odprta koda – odprte ideje povsem oglasnega oddelka projekta OpenOffice. Nekdo je vzel miš, jo križal z rubikovo kocko in predstavil 18-gumbno napravo za kazanje smeri po zaslonu. OpenOfficeMouse prek dvojnega ali enojnega pritiska sporoči računalniku uporabniško določene ukaze, vgrajenega je pol megabajta spomina. Streliške igrice zahtevajo le dva gumba (strel in priklon), pri WarMouseu (sodelujočem izdelovalcu) so jim pridali še Xbox360-stilski joystick. Edina neodprta stvar je cena in ta je žal zelo visoka.

Preostale novice: sedemka dviguje po tržnem deležu (na sredini novembra je znašal okrog

4 %; več na <http://skrci.me/EXGoM>) tudi priljubljenost med prežečimi napadalci. Laurent Gaffie je vstopil prek Microsoftovega protokola SMB, v kodni obliki izpod njegovih tipk obstaja tudi dokaz. Skrajšana razlaga sledi: ko ti človek ponudi glasbene datoteke, mu odgrizneš in sesuješ kar ves sistem. Iz velepodjetja ne sporočajo o začetkih zdravljenja teh lukenj, ki naj bi jih bilo več.

Seveda si lahko zadevo iztisnete iz tube, da bo bolj jasno. Od zdaj tudi v še večjem, visokoločljivostnem okusu 1080p. Od zdaj bo moč okusiti vsebine le iz ene kakovosti, ne dveh (npr. standardne in prejšnje HD), da se prihrani prostor. Posnetki, izvorno naloženi kot 1080p, bodo v kratkem samodejno prekoderani na boljše.

Enkrat čez Dravo, dvakrat čez Muro: kolumna o študentskem življenju v Gradcu

Gremo protestirat?

govorili so tudi nemški, švicarski, poljski, srbski, nizozemski, britanski in drugi študenti), so spremljale tudi dvakratne demonstracije. Sama sem se udeležila le prvih in moram reči, da se mi je zdelo kar zanimivo. Posebnega komentarja nimam, zdi se mi le, da je hvale vredno množično izraziti, da ti nekaj ni všeč in da se ti zdi neprimerno.

Sicer pa počasi spoznavam Gradec. Res počasi, nočem že v prvem semestru odkriti in spoznati vseh zanimivosti. Za začetek sem obiskala opero. Ta biva v čudoviti stavbi v neobaročnem slogu. S prijateljico sva si ogledali muzikal The sound of music; predstava je sicer v nemščini, prirejena po filmu iz leta 1965, Moje pesmi, moje sanje. Tudi v muzikalu so seveda prepevali klasike, kot sta Do-Re-Mi in Edelweis, bilo je res čudovito doživetje. Razen konca. Bil je rahlo strašen. Vsi, ki ste gledali film, se morda spomnite enega od zadnjih prizorov, nastopa družine na salzburškem festivalu, kjer so seveda tudi nacisti. No, na odru je bilo to videti nekako tako: kot scena je v ozadju visela velika zastava Tretjega rajha. Kot da to ni bilo dovolj, so se na obeh straneh dvorane pojavili še nacistični vojaki, ki so v rokah držali brzostrelke. Ko se družina ni pojavila na odru, je orkester zaigral skladbo, ki je povišala krvni tlak, luči so ugasnili, ti vojaki pa so začeli s svetilkami svetiti med publiko. Malo so nas prestrašili ... V isti ulici najdemo Jakominiplatz, razen trgovin, restavracij s hitro hrano in množice tramvajev ter avtobusov tam ni veliko videti. Če se sprehodimo naprej, pridemo do glavnega trga

Hauptplatz s prečudovito mestno hišo in kipom nadvojvode Janeza, ki je bil znan po svojem zavzemanju za Štajersko. Ogledala sem si tudi otok na Muri, Murinsel, kjer prodajajo verjetno najdražjo kavo v Gradcu, vendar je sedeti tam res lepo. Predvsem če se ozreš naokoli in je vse, kar vidiš, gladina Mure.

Foto: Dora Lenart

Foto: Andrej Lamut

Piše: Dora Lenart

Konec oktobra in začetek novembra sta v Gradcu minila v znamenju protestov. Študenti s(m)o zasedli nekaj predavalnic na univerzi in protestirali. Na začetku se mi je vse skupaj zdelo kot pritoževanje s poudarkom na zabavi. Koncerti garažnih bendov v avli, prenočevanje v predavalnicah in podobni ukrepi. No, mislila sem narobe. Protest je bil zelo resen in namerjen predvsem proti bolonjskemu programu, hkrati pa za boj za tako imenovano večjo demokratičnost univerz, kot so to poimenovali idejni vodje.

Kaj bi naj to pomenilo? Več predstavnikov študentov v senatu, več upoštevanja mnenj študentov, kvote za ženske in invalide in podobno. Pojavile so se tudi zahteve po boljši opremljenosti učilnic, česar ne razumem, saj se mi zdi, da so nekatere predavalnice opremljene boljše od letališč, ampak dobro. Pojavile so se tudi resne zahteve po odpravi vseh taks in prispevkov univerzi in po odpravi sprejemnih izpitov (z izjemo tistih, pri katerih je treba pokazati določeno umetniško nadarjenost). Protest, ki še kar traja in se tudi nezadržno širi po Evropi (spre-

Ostane mi še marsikatera znamenitost, med drugim tudi grajski grič in grad. O gradu, drugih znamenitostih in predvsem o božičnem sejmu pa kaj več v naslednjem prispevku.

Center interesnih dejavnosti Ptuj
Osojnikova 9, SI – 2250 Ptuj
tel. 780 55 40 in 041 604 778
www.cid.si cid@cid.si

Program v decembru 2009

Klubski programi

Na ogled je razstava GLASBA V CID

Na pregledni fotografski razstavi glasbenega življenja CID Ptuj v prejšnjih sezonah so predstavljeni posnetki glasbenih mojstrov in mladih glasbenikov, ki so do zdaj nastopali v našem klubu. Fotografije je izbrala in umetniško obdelala udeleženka programa EVS v CID Ptuj, Lilia Canario s Portugalske. Razstava bo na ogled do februarja.

petek, 4. decembra 2009, ob 18. uri
POTOPIS: ŠRILANKA

Na predavanju Francija Horvata iz Celja po tej eksotični in privlačni deželi boste lahko spoznali: Colombo kot glavno mesto Šrilanke, tempelj Budovega zoba, Anuradhapuro in Polonnaruwo kot nekdanji kraljevi prestolnici, mesto Nuwara Eliya kot najvišje ležeče na otoku, prekrasne plaže, romarsko goro Adams Peak in monolitno skalo Sigirijo ter obiskali pleme Vedi, ki še živi po starem. Na predstavitvi ne bodo manjkali posnetki živali in rastlin. Vstopnine ni!

petek, 11. decembra 2009, ob 20. uri
KONCERT: TRAFFIC JAM

Ptujska skupina Traffic Jam igra glasbo, ki združuje funk, jazz, soul, rock in še nekatere druge glasbene zvrsti. Do zdaj je koncertirala na Ptuj, v Mariboru, Ljubljani, Portorožu ... Zasedbo sestavljajo izobraženi glasbeniki, ki aktivno sodelujejo tudi pri številnih drugih umetniških projektih: Karmen Zinrajh – vokal, Luka Gaiser – bas, Marko Korošec – kitara. Poslušate jih lahko na <http://www.myspace.com/trafficjam-slovenia> Vstopnine ni!

petek, 18. decembra 2009, ob 19. uri
PRAZNIČNI PRODUKCIJSKI KONCERT
MLADIH GLASBENIKOV

Nove programe bodo predstavili učenci kitare, bas kitare in bobnov, ki obiskujejo tečaje v CID Ptuj in vadijo pod mentorstvom Marka Korošca, Sama Salomona, Luke Hermana Gaiserja in Aleša Zorca. Na koncertu bodo sodelovali tudi nekateri gostje, vokalisti in instrumentalisti. Vstopnine ni, obiskovalcem in nastopajočim bomo postregli s prazničnim čajem!

Mednarodni programi

PROJEKT RAFFAELLO
torek, 15. decembra 2009, ob 19.30
PREDSTAVITEV MEDNARODNEGA
PROJEKTA – JUNIJ 2009, NEMCIJA
Svoje sodelovanje v projektu bo predstavila skupina ptujskih srednješolcev, ki je sodelovala v projektu z avtorskim performansom »Ženske

brez naslova«. Mentorica projekta je Kristina Kočan Salamon.

Mednarodne izmenjave 2010

KOŠICE, SLOVAŠKA, januar 2010: PLAY IT – SEE IT – FILM IT – CHANGE IT!
ČRNA GORA, julij 2010: LIFE IN MOUNTAIN VILLAGES – EXOTIC OR POVERTY?
BURGHAUSEN, NEMCIJA, avgust 2010: NATIONAL IDENTITY – EUROPEAN CONSCIOUSNESS

Evropska prostovoljna služba - EVS

CID Ptuj je podporna organizacija za evropsko prostovoljno službo oziroma EVS (European Voluntary Service). Mladi med 18. in 30. letom, ki jih to zanima, pri nas dobijo informacije o možnostih za vključitev v prostovoljske programe v drugih evropskih državah, v CID pa sami gostimo prostovoljce iz tujine. Trenutno je pri nas Lilia Canario s Portugalske, ki bo delala na področju medijev pri nas do konca septembra 2010. Prostovoljec za udeležbo na EVS ne potrebuje nikakršnih predznanj, šole ali delovnih izkušenj. Kdor želi osebno informiranje in svetovanje ali pomoč pri vključitvi v EVS, naj se prej najavi po telefonu 02 780 55 40 ali 041 604 778.

Tečaji, delavnice

V CID Ptuj:

TEČAJ KITARE
TEČAJ BAS KITARE
TEČAJ IGRANJA NA BOBNE
GLASBENE DELAVNICE
NOVINARSKA SKUPINA
ELEKTRO DELAVNICA
ORIENTALSKI PLESI I, II in III
ZAČETNI 30-URNI TEČAJ ITALIJANŠČINE – NOVO!
DELAVNICA ANIMIRANEGA FILMA ZA OSNOVNO-ŠOLCE – NOVO!

Ko bo zbranih dovolj prijav za naslednje tečaje in delavnice, bomo začeli:

ZAČETNI 30-URNI TEČAJ ŠPANŠČINE – mentorica Mojca Petrovič
NADALJEVALNI 30-URNI TEČAJ ŠPANŠČINE – mentorica Mojca Petrovič
NADALJEVALNI 30-URNI TEČAJ ITALIJANŠČINE – mentorica Jana Gerl
ZAČETNI 40-URNI TEČAJ ZNAKOVNEGA JEZIKA GLUHIH – mentorica Marija Koser
LITERARNA DELAVNICA – mentorica Kristina Kočan Salamon

Novo!

RISANKA, ANIMIRANI FILM, ANIMACIJA ALI ANIMIRANI VIDEOSPOT?
Zbiramo prijave za delavnico filmske animacije za srednješolce. Izvedli jo bomo v januarju in je izjemoma brezplačna. Podrobnejše informacije na www.cid.si in na 041 604 778, prijave na isto telefonsko številko in na cid@cid.si.

Skupnostni programi

četrtek, 17. decembra 2009
PLEŠ UDELEŽENCEV MLADINSKIH
DELAVNIC
Udeleženci mladinskih delavnic, ki potekajo na osnovnih šolah v okviru Centra za socialno delo Ptuj, pripravljajo tradicionalni decembrski ples.

VESELI DECEMBER

V sodelovanju z DPM Ptuj, Mestnim gledališčem Ptuj in Gimnazijo Ptuj bodo v soboto, 19., in nedeljo, 20. decembra 2009 v ptujskem gledališču lutkovne predstave z obiskom dedka Mraza in njegovega spremstva.

Servisna dejavnost

PLESNA ŠOLA POWER DANCERS – mentorica Špela Tratnik Peklar, vadba po starostnih skupinah ob ponedeljkih.

SALSA – NADALJEVALNI TEČAJ

Ob torkih od 19.30 do 21.00 v CID Ptuj.
Tečaj je namenjen vsem, ki že obvladajo osnove salse. Še vedno se lahko pridružite. Tečaj vodi Rok Cerkenik. Kontakt: Sabor Cubano, www.saborcubano.si, e-naslov: info@saborcubano.si.

Odpiralni čas

Od ponedeljka do petka od 9. do 18. ure, kavarna je odprta v času klubskih dogodkov.

.....
Programe CID Ptuj financirata Mestna občina Ptuj in Urad RS za mladino.

VESELI SMO POBUD, IDEJ IN PREDLOGOV MLADIH
–
OGLASI SE, POKLIČI, POŠLJI MAIL!

Kolofon

Številka 2
Letnik 3
Datum izida: 30.11.2009
Kraj izida: Ptuj

Cidopis je glasilo Centra interesnih dejavnosti Ptuj.
Izdal: CID Ptuj
Zanj: Aleksander Kraner
Naklada: 400 izvodov
Foto na naslovnici: Andrej Lamut
Tiskarna: Grafis

Urednica Cidopisa in mentorica novinarske skupine v Centru interesnih dejavnosti: Polona Ambrožič
Oblikovalec in tehnični urednik: Andrej Lamut
Novinarji: Andrej Lamut, 18 let, gimnazijec; Barbara Ferčič, 23 let, absolventka; Donna Erjavec, 16 let, gimnazijka; Dora Lenart, 19 let, študentka; Eva Kračun, 16 let, gimnazijka; Jasmina Kokol, 16 let, gimnazijka; K.J., 17 let, gimnazijka; Luka Cvetko, 13 let, OŠ Velika Nedelja; Maja Kračun, 24 let, absolventka; Maruška Samobor Gerl, 22 let, študentka; Uroš Sitar, 21 let, študent; Živa Rokavec, 21 let, študentka, Donna Erjavec, 16 let, gimnazijka, Dora Lenart, 19 let, študentka.

Lektorici: Barbara Ferčič in Maja Kračun